

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **B. S.**, zast. JUDr. Petrem Fialou, advokátem, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské nám. 2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2006, č. j. 5 Ca 146/2003 – 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala u Městského soudu v Praze vydání rozsudku, jímž by zrušil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30. 4. 2003, č. j. MHMP-44738/2003/VYS/Ca/Cs, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 4, odboru stavebního a dopravy ze dne 4. 2. 2003, č. j. ÚMČP4-156801/02/OSD/LAXA-9757 a provostupňové správní rozhodnutí bylo potvrzeno. Naposledy uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (stavební zákon), nařízeno odstranit stavbu „zahradní sklad a dřevěnou kůlnu“ na pozemku parcely č. 2154 v k. ú. B., u rodinného domu č. p. 98, ulice N. B. p. 8, P. 4, B., postavenou bez stavebního povolení.

Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné především pro absenci právního hodnocení, zda stavba, jejíž odstranění bylo nařízeno, je skutečně stavbou nepovolenou.

Proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost žalovaný (dále jen „stěžovatel“), v němž se závěrem Městského soudu v Praze o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasil a navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek uvedeného soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost nelze projednat, neboť je podána opožděně.

Z obsahu spisu vyplývá, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2006, č. j. 5 Ca 143/2003 – 45, byl doručen žalovanému dne 10. 5. 2006, jak vyplývá ze záznamu na doručence od obálky, v níž byl rozsudek soudem zaslán. Doručení bylo potvrzeno podpisem zmocněnkyně úřadu. Napadený rozsudek obsahoval řádné poučení o možnosti podání kasační stížnosti ve lhůtě 2 týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem (tedy i výše stanovená lhůta dvou týdnů od doručení rozhodnutí k podání kasační stížnosti), výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odstavce 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dnem, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadený rozsudek byl stěžovateli doručen v úterý dne 10. 5. 2006. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet ve středu dne 11. 5. 2006 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v úterý dne 24. 5. 2006 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Uvedený den – úterý – se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, jímž je den doručení napadeného rozsudku stěžovateli, tedy úterý 10. 5. 2006. K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději dne 24. 5. 2006 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, a nebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však plyne, že kasační stížnost žalovaného byla odevzdána k poštovní přepravě až dne 26. 5. 2006.

Z uvedeného nezbylo než učinit závěr, že kasační stížnost byla podána po uplynutím zákonem stanovené lhůty a tudíž opožděně. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. přitom zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost pro opožděnost odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat její důvodností.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu